

Εργασία Λογοτεχνίας

Ομάδα Α:

1. Η συγγραφέας του βιβλίου μοιράζεται μαζί μας τις πτυχές της ζωής κάποιων παιδιών, άλλοτε ευχάριστες και άλλοτε δυσάρεστες.

A) Ποια πιστεύεις ότι είναι τα μηνύματα που θέλει να περάσει από αυτήν την ιστορία και ποια συναισθήματα σου δημιουργήθηκαν, όταν διάβασες το βιβλίο;

B) Ποιος είναι ο δικός σου «μαγικός» φίλος, το χέρι που σε στηρίζει στις δυσκολίες της ζωής σου και σε βοηθά να γίνουν χρωματιστά και αληθινά τα όνειρά σου;

Αυτό το βιβλίο ήταν αρκετά ενδιαφέρον για μένα, αφού μέσα από τη ζωή ορισμένων παιδιών μας «αφηγήθηκε» τις πτυχές της ζωής και πως τελικά ιδιαίτερα σημαντικά αγαθά είναι η φιλία, η αγάπη και τα βιβλία.

Η συγγραφέας, μέσα από αυτήν την ιστορία, θέλει να μας περάσει ορισμένα μηνύματα που μόνο μέσα από ένα βιβλίο μπορεί, αφού στα βιβλία η φαντασία παίρνει τεράστιες διαστάσεις. Διαβάζοντας το βιβλίο, εξεπλάγην με τη μοναδική ικανότητα της συγγραφέως να μας δημιουργεί ανάμεικτα συναισθήματα. Κατά τη γνώμη μου, η συγγραφέας ήθελε να μας αποδείξει ότι στη ζωή όλα είναι δυνατά, καθώς θα χρειαστεί να βρεθούμε αντιμέτωποι με δύσκολες καταστάσεις, αλλά πάντα θα έχουμε τη δύναμη μέσα μας να τις αντιμετωπίσουμε. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο αγώνας της Θάλειας, ώστε να καταφέρει να ανακτήσει εκείνο που πραγματικά της έδινε τη δύναμη να ξεπεράσει τα όρια της, και σαν πεταλούδα, που μόλις ξεπρόβαλε από το κουκούλι της, να πετάξει μακριά από τις δυσκολίες της και να έχει τη δυνατότητα να ευτυχήσει με τα παιδιά της Χάρτινης Αγκαλιάς.

Καθώς διάβαζα το συγκεκριμένο λογοτεχνικό ανάγνωσμα συνειδητοποίησα τον συναισθηματικό πλούτο, που μας προσφέρουν οι άνθρωποι οι οποίοι μας αγαπούν. Τα συναισθήματα μου δεν μπορούν να «τοποθετηθούν» σε απλούς χαρακτηρισμούς, σε απλές λέξεις. Λόγω της μοναδικότητας που χαρακτήριζε κάθε σκηνή και των συναισθημάτων που προκαλούσε, σε εμένα φαντάζει ένα ιδιαίτερο και συγκινητικό μυθιστόρημα. Επιπρόσθετα, έμεινα έκπληκτη με την αγάπη των παιδιών για τα βιβλία, αφού ένιωσα ιδιαίτερα «φιλόξενα», μια που ήταν ένα βιβλίο που «άνοιξε τα

φτερά μας» και μας επέτρεψε να διευρύνουμε τους ορίζοντές μας.

Κάθε παιδί σαν εμένα έχει το δικαίωμα να ονειρεύεται ελεύθερα και την ευκαιρία κάθε μέρα να πλησιάζει τα όνειρα του όλο και περισσότερο. Φυσικά, αυτό είναι ένα ταξίδι που δεν μπορούμε να το κάνουμε μοναχοί. Χρειαζόμαστε συνοδοιπόρους, άτομα που να ενδιαφέρονται, για να φτάσουμε στον προορισμό μας. Έχω την τύχη να έχω φίλους και συνοδοιπόρους που γνωρίζω πως, αν κατά τη διάρκεια αυτού του ταξιδιού άγνωστης διάρκειας «μου τελειώσει η βενζίνη», αυτοί όσο βαρύ κι αν είναι το αμάξι, θα βγουν να «σπρώξουν». Εμένα αυτή είναι η πηγή της δύναμης μου, τα άτομα που διατίθενται να αφιερώσουν λαμπρές μέρες τους, για να φωτίσουν σκοτεινές δικές μου. Όπως η Θάλεια στο ανάγνωσμα είχε το βιβλίο και την ενέπνεε να συνεχίσει, έτσι εγώ έχω την οικογένειά μου και τους φίλους μου, και τους αποκαλώ «τέχνη». Τους αποκαλώ «τέχνη», επειδή είναι πανέμορφοι σαν πίνακας ζωγραφικής, η φωνή τους είναι η μουσική υπόκρουση των ημερών μου, οι πράξεις τους η χορογραφία που ορίζει ένα μεγάλο μέρος του εαυτού μου και διότι είναι οι γλύπτες που χαράζουν το χαμόγελο στο πρόσωπό μου. Όλα τα παραπάνω αποτελούν τις ξυλομπογιές που προσθέτουν χρώμα στα όνειρά μου και τους «μαγικούς φίλους» που δίνουν ώθηση και δύναμη σε κάθε μου βήμα.

2. Αφού επιλέξεις τρία από τα αποσπάσματα που δίνονται και σε συγκίνησαν περισσότερο, να καταγράψεις τις δικές σου σκέψεις.

Το κύριο απόσπασμα που με άγγιξε ήταν εκείνο που είχε ως αφετηρία τις λέξεις «Φίλιππε, δε θα είσαι ποτέ καλά» και έφτανε μέχρι τη φράση «και μας πληγώνει».

Η συγκεκριμένη φράση με συγκίνησε ιδιαίτερα, καθώς αναφέρεται στο ψυχικό βάρος του ψέματος, πώς δηλαδή ένα ψέμα δε βλάπτει μόνο το άτομο που το δέχεται, αλλά και το άτομο που το πλάθει. Ο ψεύτης αγχώνεται, είναι σε μόνιμη επιφυλακή, για να μην αποκαλυφθεί η αλήθεια, νιώθει ενοχές και κουβαλά βαρύ φορτίο μετανιώνοντας για τη συμπεριφορά του... αν μετανιώνει. Αργά ή γρήγορα, όλοι μετανιώνουν για τα ψέματα που έχουν πει, η διαφορά είναι ότι κάποιιοι το μετανιώνουν πριν εκτεθούν. Ακόμα, η εύστοχη αυτή φράση περνά το μήνυμα πως, ανεξάρτητα από την πρόθεση που υπάρχει σε ένα ψέμα, δηλαδή να χαροποιήσει, να προστατεύσει, να πληγώσει, να προκαλέσει θαυμασμό, πάντα θα καταλήγει να βλάπτει το άτομο από το οποίο

προέρχεται, διότι η ζωή, όπως λέει και ο λαός, «ρόδα είναι και γυρίζει».

Η δεύτερη φράση που με έκανε να τσακίσω τη σελίδα και να υπογραμμίσω τις γραμμές αυτές ήταν η εξής: «Είπε πως αν κάνεις έναν άνθρωπο... κρύβονται μέσα μας». Στη σύγχρονη εποχή, με τη νέα και πρωτόγνωρη τεχνολογική εξέλιξη που βιώνει η κοινωνία μας τα τελευταία χρόνια, έχουμε αρχίσει να αλλοιώνουμε ασυνείδητα τη γλώσσα μας, χωρίς να το αντιλαμβανόμαστε, προκαλώντας σοβαρότερη ζημιά από όση μπορούμε πιθανώς να πιστέψουμε. Δυστυχώς, όμως, τα σημερινά τεχνολογικά επιτεύγματα, πέρα από το ότι μας οδηγούν στην αλλοίωση της μητρικής μας γλώσσας, χρησιμοποιούνται και ως μάσκα. Κρυβόμαστε πίσω από αυτά και ενεργούμε πολύ διαφορετικά απ' ό, τι θα ενεργούσαμε, αν είχαμε μπροστά μας ένα ζευγάρι μάτια αντί για μια φωτεινή οθόνη.

Οι τελευταίες γραμμές που ξαναδιάβασα και θαύμασα ιδιαίτερα ήταν οι εξής: «Μη φοβάσαι. Η αγάπη αν φωτίσει την καρδιά σου, χιλιάδες καρδιές θα φωτίσει.». Πιστεύω πως η συγκεκριμένη φράση είναι η πιο συγκινητική του βιβλίου, μια που περνά ένα απ' τα πιο σημαντικά –κατά τη γνώμη μου- μηνύματα, πως η αγάπη μεταδίδεται. Αν ένας άνθρωπος νιώσει την αγάπη να ανθίζει στη καρδιά του, δεν υπάρχει περίπτωση να μη τη σπείρει όπου μπορεί. Φαίνεται πως γι' αυτό τη θεωρούμε το πιο όμορφο συναίσθημα σ' αυτόν τον κόσμο, γιατί δεν περιορίζεται σε ένα μόνο σώμα. Μια πράξη αγάπης δεν μπορεί παρά να προκαλέσει μια δεύτερη πράξη αγάπης, γιατί η αγάπη είναι εκείνη που μας ξεχωρίζει ως είδος. Όχι τα επιτεύγματα, όχι τα ψηλά κτήρια, ούτε τα καλοραμμένα υφάσματα. Προσωπικά, δε μου φαίνεται τυχαίο που οι λέξεις «ανθρωπιά» και «ανθρωπότητα» προέρχονται από την ίδια ρίζα. Το άσχημο στις μέρες μας είναι ότι την αγνοούμε, την παραμελούμε, μερικές φορές την υποτιμούμε ακόμα. Αλλά δε συνειδητοποιούμε ότι η αγάπη είναι κάτι παραπάνω από το συναίσθημα που μας παρακινεί να κάνουμε δώρα σε ανθρώπους, όταν έχουν τα γενέθλια τους, και εκείνο που μας καλεί να αφήσουμε μια κάρτα σε σχήμα καρδιάς σε κάποιο έπιπλο ή σε κάποια τσάντα στα μέσα του Φλεβάρη. Είναι εκείνο το συναίσθημα που ταξιδεύει επαγγελματίες γιατρούς σε χώρες χωρίς φαρμακευτική φροντίδα και βασικά αγαθά. Ένα άτομο, που θα πάει μπροστά, θα πάει μπροστά είτε επειδή νιώθει αγάπη ή επειδή νιώθει την ανάγκη να δώσει αγάπη. Αυτό το τρυφερό συναίσθημα μας εξαγνίζει και μας εξημερώνει. Είναι το μόνο που μπορεί να βγάλει χιλιάδες ανθρώπους στους δρόμους να φωνάζουν για

την παιδεία των παιδιών τους ή να κρατήσει μέσα χιλιάδες οικογένειες, γιατί έξω απ' το κατώφλι του σπιτιού τους πέφτουν δακρυγόνα. Υπάρχουν πολλά όμορφα συναισθήματα: έγνοια, έρωτας, ανάγκη να παρέχουμε φροντίδα, ανάγκη να προσφέρουμε γενικότερα, πίστη και άλλα. Όλα τα παραπάνω, αν δεν έχουν ως βάση την αγάπη, οδηγούν τελικά στην αγάπη. Και η αγάπη; Η αγάπη οδηγεί ψηλά, ψηλότερα απ' όσο στοχεύουμε, ψηλότερα απ' όσο ελπίζουμε!

Όλγα Μουτζούρη, Β2

